

COLUMN – Zaterdag Live 4 maart 2017 - Columnist: Gerard Verspuj

Iedereen telt mee

Het is weer zover. De tijd van goede voornemens. We worden ermee bestookt. Door alle politieke partijen. De politiek is de zender. Wij de kiezers de ontvangers. Veelal tref je het werkwoord moeten aan.

U moet, wij moeten, jullie moeten. Dit en dat.

We moeten ook participeren. Alleen het woord al. Als je het echt meent, begin dan eens met een woord, dat iedereen begrijpt. Deelnemen, actief meedoen. Dat klinkt al beter en spreekt meer aan.

Ok, we gaan deelnemen. Zoals hier bij Discus alle vrijwilligers voortreffelijk deelnemen.

Deelnemen is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Het vergt een wil en omstandigheden. De wil zit in de persoon. En die kan onder het stof zijn geraakt. Het is belangrijk in de buurt te blijven van uw eigen wil.

Ervan afwijken kan leiden tot lijden en tot gevoelens van teleurstelling en van ongeluk.

Je bent baas over je eigen geluk en je eigen ik.

De tweede factor, de omstandigheden, bepalen of je kunt deelnemen. Als je na je werk uitgeput thuiskomt, ga je niet direct door naar een deelnemende bijeenkomst om mee te doen. Of als je je niet prettig voelt door slechte woonomstandigheden, dan ontbreekt het je al gauw aan de nodige energie om mee te doen.

Voor dergelijke omstandigheden is de politiek direct verantwoordelijk. Diezelfde politiek, die zegt dat we moeten deelnemen. Als ze dat dan menen, werk dan eens eerst aan een nette woning, de aanpak van schulden, goed werk met een vast contract, een toekomst voor je kinderen.

Wel dan hebben we hier nog veel aan te doen om te kunnen deelnemen. De goede wil van de politiek ontbreekt. En dan maar klagen dat zoveel mensen niet meedoen. Dan maar hopen dat de wil van de mensen zo groot is dat het de omstandigheden overwint.

En als we deelnemen begint het pas. Hoe vaak stellen instanties en overheden deelnemers niet teleur. Komt niet uit, kan niet, andere keuzes of u begrijpt het niet. Ja, ja, deelnemen vergt de wil, de omstandigheden en dan nog vaardigheden.

Voor dat onderdeel gun ik u de Roos van Leary. Het komt er op neer dat voor elke stijl van communiceren een passende oplossing bestaat. Doet uw instantie uit de hoogte, op een beveltoon, stelt u zich dan open voor samenwerking door te vragen hoe we hier samen uit kunnen komen. Wees er zeker van, dat u verwarring veroorzaakt, want de andere partij moet gaan denken en moet dan zelf met ideeën komen. Is uw instantie gebruiker van de stijl, dat hij/zij het ook niet weet en alles afwijst en zielig doet, zeg dan dat jij het ook niet weet en dat de ander veel kennis heeft. Geheid dat die instantie met een oplossing komt.

De moraal van het verhaal is dat participatie een erg moeilijk woord en begrip is. Het vergt een wil, goede omstandigheden en als je deelneemt is slimheid noodzakelijk.

Als de politiek echt wil dat mensen deelnemen, dan vraagt dat veel voorbeeldgedrag, verbetering van omstandigheden en een opleiding. Die bereidheid zie ik nergens. Kortom het moet van onszelf komen. Door te gaan voor de positieve dingen uit je eigen wil.

Het zal u gelukkiger maken, ondanks de vele blauwe plekken, die u zult oplopen. U telt mee en dat is de beloning voor het meedoen.

Dat gun je toch iedereen. Iedereen telt mee.